

колкото *душата* или *гръдта* са мислени като йерархизирани психически пространства, те стават съизмерими и онагледими от *стаята*, от онази непристъпна, компактна пространственост, притежаваща всички символични атрибути в поемата „Нощ“ (*оголени стени; мъглив, тъмен прозорец; раззината камина, т.е. врата*) и която в по-късните текстове на поета ще бъде маркирана от някой атрибут-компонент, вече в качеството му на конвенционален символичен знак (от *прага* в „Дни в нощта“ и „Недей се връща“, от *вратата* в „Евреи“ и „Истината“, от *прозореца* в „Шепот насаме“ III, „Среднощен вихър“, „В часа на синята мъгла“). В никакъв случай обаче екстравертният битов ред у Яворов не бива да се счита за алегоризиращ, той просто е хомоложен на интровертния, без да произтича от него и в този смисъл е изключително натоварен със самостоятелни символични функции – извиква неограничен брой значения, напълно независими от компонентите на интровертния ред. Поради това лексемите *стена* или *прозорец* са също толкова силно инспиративни за Яворовата поезика, както лексемите *гръд*, *дух*, *душа*, *сърце* и произнасянето им е способно да „отключи“ цял поетически текст (неопровержими аргументи в този смисъл са например стихотворенията „Ледена стена“ и „Шепот насаме“ III). Екстравертният битов ред заслужава специално внимание, защото най-пълно успява да онагледява процесуалността в развитието на поета Яворов (естествено, при това твърдение вземаме предвид всички евентуални възражения за сравнително късната му поява у Яворов, за неговия подчертано *метерлинковско-тетмайеровски* произход – мотото на настоящия параграф подкрепя основателността на подобни възражения). Но както всички останали символични реалии, връзки и опозиции той също може да бъде насподобен със специфична етимология (дори не чак дотам укрита!), а освен това е прекрасен наглед за резките или плавни преходи у Яворов – от *предметно-заземеното* през *предметно-метафоричното* до и към *абстрактно-символич-*